

Længsel - post corona

af Stine Munch

Underlige dage. Fredage og lørdage aftner hvor man har kunnet gå gennem en næsten øde og tom hovedstad, frygtindgydende i sin lighed med den apokalyptiske danske tv-serie "The Rain" hvor en virusinficeret regn har dræbt næsten hele befolkningen. Alle dage har været ens; hverdag og fest har der ikke været meget af. Hverken hverdag eller fest, bare én lang grå række af dage med håb og længsel om bedre tider. Længsel af mange slags, afhængigt af hvem vi er, naturligvis. Længsel efter at gå ud og møde folk på en bar, længsel efter at gå rundt på hovedbiblioteket og se og røre ved bøger og tidsskrifter.

Vi har længtes efter at give hinanden hånden og et kram. I kirken har vi længtes efter at synge! Og efter nadver som i gamle dage: ved alteret og tæt sammen, så mange som muligt ved knæfaldet. Længsler har vi. Corona eller ej. Hele livet. Man kan længes på mange måder og på mange niveauer. Det kan være koblet sammen med mangel og savn efter noget konkret, efter en bestemt person eller en tilstand.

Det kan også være en diffus følelse af at mangle noget, som man ikke rigtig ved, hvad er. Man har en stærk fornemmelse af, at der må være mere i livet. Det her kan ikke være det hele. På den måde kan "længsel" få en negativ klang, som om man aldrig er tilfreds og altid vil have andet og mere end det, man har. Men længsel kan også være noget positivt, et "drive", som kan blive til noget frugtbart.

Anderledes sagt, så kan det være dynamisk at længes. Et menneske, der ikke længere kan længes, fordi det har alt, mister enhver form for dynamik. Hvis vi ikke har længsler i os, tror jeg, vi risikerer at gå i stå. Jeg længes efter mening, efter at være noget for nogen, at kunne bruges. Jeg længes efter at have en plads, efter at ting skal være i orden, i ro. Jeg længes vel i sidste ende efter Gud. Efter at hvile i Guds nærvær. Så min tro på, at jeg er i Guds hånd holder mere, end fra den ene søndag og lige nøjagtigt til den næste.

Hvad betyder det, når man siger, at man længes efter Gud? På en måde er det jo alt for abstrakt og uforpligtende til at man kan gøre noget ved det. Måske betyder det i virkeligheden at jeg længes bort fra en urolig og støjende virkelighed – på flere forskellige planer? Kong David beskriver i salme 119 i Salmernes bog sin længsel efter Gud som noget, der brænder i ham:

Jeg går til af længsel efter din frelse, jeg sætter mit håb til dit ord. Mine øjne stirrer sig trætte efter dit ord, hvornår vil du dog trøste mig?

Det virker som om, han er ved at blive vanvittig i sin længsel. Han er virkelig i en venteposition, hvor hans tålmodighed bliver sat på en alvorlig prøve, som et forelsket

menneske, der ikke kan få tankerne væk fra den, hun er forelsket i, og bare længes smerteligt efter at se ham igen. Eller som én, der efter at have oplevet det store sus ved en lang fantastisk uge på Roskilde Festival sammen med de bedste venner, kommer hjem til et tomt og stille værelse, stadig høj af oplevelsen. Så opstår længslen efter noget vedvarende. Tænk hvis det kunne blive ved med at være så godt? Nærmest perfekt, som en dejlig drøm, der aldrig ender.

C.S. Lewis beskriver i sin bog, *Det er Kristendom*, længslen som netop en drøm, hvor alt er perfekt. En drøm, hvor man har den perfekte ægtefælle, det perfekte udseende, det perfekte job og så videre. Men når vi prøver at gøre drømmen til virkelighed, så sker der vel ofte det, at virkeligheden falmer eller blegner i forhold til drømmen. Det bliver aldrig helt så perfekt. Der er altid en bagside, uanset hvor meget jeg forsøger. Lewis kommer ikke med nogen løsning på, hvordan vi kan ændre det, men derimod beskriver han tre måder at reagere på. Vi kan skyde skylden på omverdenen og tænke, at det er de andres skyld, at jeg ikke får opfyldt mine længsler og drømme. Vi kan vende det indad og tænke, at det nok bare er mig, den er gal med. Der er ikke mere til mig i denne verden og der er desuden ingenting, der er perfekt. Og så er der den sidste reaktion, som ifølge Lewis kræver en erkendelse af, at der må findes mere i verden! Han siger sådan:

Hvis jeg finder et behov [drøm/længsel] i mig selv, som ingen oplevelse i denne verden kan tilfredsstille, er den mest sandsynlige forklaring, at jeg blev skabt til en anden verden. Det har sikkert aldrig været meningen, at de jordiske glæder skulle kunne tilfredsstille det, men kun at de skulle formå at vække det – for ligesom at antyde, hvad det drejer sig om.

Der er altså tale om en eksistentiel længsel, som intet menneske eller materielle ting kan tilfredsstille. Fordi den eksistentielle længsel er grundlæggende for troen, kan intet andet end troen lindre denne længsel. Længslen kan her blive en kraft i stedet for en svækkelse.

Et eksempel på det kan man læse i Johannesevangeliets kapitel 4, nemlig i fortællingen om den samaritanske kvinde ved brønden. Det er historien om det længselsfulde menneske, som søger efter at slukke den eksistentielle tørst og har svært ved at falde helt på plads i livet. Og hvorfor har mange af os det sådan? Uro i hjerte og sjæl og sind? Mennesket er i sit dyb et eneste stort skrig efter Gud. Det forklarer, hvorfor vi aldrig stiller os tilfredse med noget, der er mindre end Gud. Menneskets rastløshed kommer fra dets tørst efter det uendelige.

Måske har Gud selv lagt tørst og længsel i vores bryst, for at minde os glemsomme mennesker om, at han er der, og at han er lige så afgørende for livet, som vand er? På den måde er længslen ikke noget dårligt eller noget, vi skal forsøge at komme af med ved at lindre den smerte, som jo også er i længslen. For tomheden, tankerne om, om der virkelig ikke var mere i livet, kan komme af, at alle de gode ting vi har: litteratur, musik,

poesi, penge, magt, hvad det nu kan være for os, hver især, ikke kan slukke længslens dybeste tørst.

Det hele får først sit rette perspektiv, når vi dropper tanken om, at længslen kan stilles gennem det jordiske, og i stedet forstår, at Guds lys og gaver skinner gennem det. Gud giver os så mange glæder, men glæderne er ikke Gud, og derfor kan de ikke stille vores længsel fuldkomment. Det længselsfulde menneske kan derfor med sin længsel efter Gud genkende sig selv i Augustins berømte ord: ”Du har skabt os til dig, og vort hjerte er uroligt til det hviler i dig.”